

การจัดการศึกษาในสังคมพหุวัฒนธรรมของประเทศไทยและ:

ความสำเร็จของการศึกษาภายใต้ชายคาของความหลากหลาย

New Zealand Education in a Pluralistic Society:

The Successes of Education Management in the Multicultural Context

สุกัญญา สมมณีดวงศ์, คำนึง เจนการ, ขันธ์ชัย อธิกิตติ และ อุดมลักษ์ คูลศรีโรจน์

Sukanya Sommaneedoung, Khamnueng Jenkarn, Khanchai Athikiat and Udomluk Koolsriroj

หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Doctor of Philosophy in Curriculum and Instruction Program, Kasetsart University

บทคัดย่อ

บทความนี้มุ่งนำเสนอเกี่ยวกับการจัดการศึกษาในสังคมพหุวัฒนธรรมของประเทศไทยและ: ความสำเร็จของการศึกษาภายใต้ชายคาของความหลากหลาย โดยศึกษาจากนโยบายการศึกษา ระบบการศึกษา หลักสูตรแห่งชาติและระบบการบริหารจัดการศึกษาของประเทศไทยและ: ประกอบด้วย (1) นโยบายการศึกษา (2) ระบบการศึกษา (3) หลักสูตรแห่งชาติ (4) ระบบการบริหารจัดการศึกษา ข้อเรียนรู้ที่น่าสนใจคือ การจัดการเรียนการสอนแบบพหุวัฒนธรรมของประเทศไทยและ มีกระบวนการที่ถือได้ว่าประสบความสำเร็จ และมีความครอบคลุม พร้อมทั้งได้รับความร่วมมือจากส่วนงานที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจากการศึกษาจะพบว่า การจัดการศึกษาของประเทศไทยและ: นั้นเอื้อต่อความหลากหลายของผู้เรียน ดังแต่ระบบบริหารจัดการ หลักสูตร การเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน และการประเมินผล ซึ่งเห็นว่าครบถ้วนระบบ

คำสำคัญ: การจัดการศึกษา, พหุวัฒนธรรม

Abstract

This article is aimed at presenting education management in the multicultural context of New Zealand in a pluralistic society. Four mainstream issues were studied; (1) the education policy (2) the education system (3) the national curriculum and (4) the education management methods of the New Zealand education system. This study has found one interesting outcome is that the management in the multicultural context of New Zealand education not only achieved success and inclusion but also support from both government and non-government organizations. Furthermore, the education management principles provided well for the diversity of learners starting from the administration, curriculum, pedagogy, and visual aids. The overall assessment indicates that these education management principles were integrated throughout the whole education system.

Keywords: education management, multicultural

บทนำ

นิวซีแลนด์ดินแดนการจัดการศึกษาแบบพหุวัฒนธรรม

หากถามคนไทยว่า ประเทศใดในโลกที่สนใจอย่าง จะเดินทางไปศึกษาต่อ ประเทศนิวซีแลนด์คงเป็นหนึ่งในประเทศที่ติดอันดับความน่าสนใจในด้านการศึกษาอย่าง แน่นอน “ดินแดนแห่งเมฆภารสีขาว” ตามความหมาย ของชื่อนิวซีแลนด์ในภาษาเมารี (Aotearoa) นั้นถือเป็น หนึ่งในสามประเทศที่ส่งบุตรมาที่สุดตามดัชนีสันติภาพ โลก ขณะเดียวกัน ก็เป็นหนึ่งในประเทศที่ทันสมัยที่สุด ของโลก ตาม “ตั้งนีนวัตกรรมระดับโลก” ในปี 2016 อีกด้วย (Soumitra, et al., 2016) ส่วนในด้านการศึกษานั้น ข้อมูลจากการสำรวจประเมินคุณภาพการศึกษา โดยองค์กร ความร่วมมือทางเศรษฐกิจและพัฒนา (Organization for Economic Co-operation and Development-- OECD) ซึ่งใช้ข้อสอบ PISA (Program for International Student Assessment) ซึ่งเป็นรูปแบบการวัดผลที่เน้นวัดความรู้ใน การแก้ปัญหาและการใช้ภาษา พบร่วม ในปี 2015 นักเรียน ในประเทศนิวซีแลนด์มีศักยภาพด้านการอ่าน คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์อยู่ในอันดับต้นๆ ของโลก (อันดับที่ 12) นอกจากนี้ ข้อมูลการจัดอันดับมหาวิทยาลัยระดับโลก 500 อันดับ ในปี 2015/2016 มหาวิทยาลัยในประเทศ นี้ติดอันดับถึง 8 แห่งอีกด้วย อาจเนื่อง เพราะได้รับเม็ด เงินลงทุนด้านการศึกษาถึง 5% ของจีดีพี นับว่าเป็นค่าใช้ จ่ายที่สูงมาก ซึ่งก็ทำให้ไม่เพียงแต่การศึกษาในประเทศจะ ก้าวหน้าเท่านั้น แต่การเปิดรับนักเรียนต่างชาติก็พบร่วม ร้อยละ 16 ของนักเรียนในระดับอุดมศึกษามาจากต่างประเทศ มีสัดส่วนสูงถึง 1 ต่อ 5 (Ministry of Education, 2016)

ประเทศนิวซีแลนด์นั้น แม้จะมีพื้นที่ขนาดเดียว กับประเทศญี่ปุ่นหรือประเทศอังกฤษ แต่ก็มีคนอาศัยอยู่ กันหลายเชื้อชาติ ทั้งชาวญี่ปุ่นและชาวเมารีรวมถึงลูก ครึ่งและชาวเอเชีย การที่นิวซีแลนด์เป็นประเทศที่เปิด รับผู้คนต่างเชื้อชาติ ต่างวัฒนธรรม เป็นปัจจัยส่วนหนึ่ง ที่ได้ช่วยเหลือหลอมให้ผู้ที่มาเรียนที่นิวซีแลนด์มีความคิด ที่เปิดกว้างต่อความแตกต่างและความหลากหลายเป็น อย่างดี ตลอดจนพร้อมที่จะเรียนรู้เริ่มสิ่งใหม่ เพื่อนำไป ปรับใช้ในการเรียน การทำงาน หรือการดำรงชีวิตได้อย่าง มีประสิทธิภาพ ท่ามกลางความหลากหลายของวัฒนธรรม ที่ต่างก็มีสิทธิเสรีภาพที่เท่าเทียมกัน การจัดการกับระบบ

การศึกษาจึงเป็นสิ่งที่นักวิชาการและนักการศึกษาควร เข้าไปศึกษาเป็นอย่างยิ่ง

ผู้เรียนหลากหลายเชื้อชาติส่งผลให้โรงเรียนต้องปรับตัว

จากสภาพภูมิศาสตร์และความเอ้าใจใส่ใน ประสิทธิภาพการศึกษา ทำให้ผู้คนจากทั่วโลกสนใจพย พย้ายถิ่นฐานมาอยู่ในประเทศนิวซีแลนด์ นักเรียนบางกลุ่ม เลือกเดินทางมาศึกษาต่อ ซึ่งนอกจากจะได้ความรู้และ ภาษาแล้วยังได้วัฒนธรรมอันหลากหลายเป็นของแคมปัส ด้วย พลเมืองส่วนใหญ่เป็นชาวญี่ปุ่นที่อยู่พย้ายถิ่นฐานมา ในช่วงแรก รองลงมาเป็นชาวเมารีชนพื้นเมืองเดิม ต่อมาก็ เริ่มมีชาวเอเชียและกลุ่มแปซิฟิก (Pasifika) อยู่พเข้ามาซึ่ง เป็นกลุ่มที่มีการเพิ่มจำนวนอย่างรวดเร็ว และสุดท้ายกลุ่ม ชาติพสุที่มีมาอย่างไม่ขาดสาย ส่งผลให้นักเรียนในแต่ละ ระดับชั้น แต่ละห้องเรียนมีความหลากหลายวัฒนธรรม มากยิ่งขึ้น โรงเรียนบางแห่งในเมือง Auckland มีสัดส่วน นักเรียนเชื้อสายเอเชียสูงถึงร้อยละ 66 เมื่อนักเรียนมีภูมิ หลังวัฒนธรรมที่หลากหลายครุภักดิ์เริ่มต้องปรับตัว ครุใน ประเทศนิวซีแลนด์นั้นมีรายได้สูงสุดเป็นอันดับที่ 4 หาก เทียบกับกลุ่มประเทศที่อยู่ในองค์กรเพื่อความร่วมมือและ พัฒนาทางเศรษฐกิจ แต่รายได้กับผลงานกีฬาสมศรีสุดยอด กัน ครุนิวซีแลนด์สามารถจัดการเรียนการสอนได้อย่างมี ประสิทธิภาพ มีกลยุทธ์ในการสอนและการใช้สื่อหรือเครื่อง มือต่างๆ ที่สอดคล้องกับหลักสูตรของชาติจักระทั้งเกิด ผลลัพธ์ที่ปรากฏในการสอบ PISA นั่นเอง จากปัจจัยด้าน ความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักเรียนในแต่ห้องนั้น ส่งผลให้กระทรวงศึกษาธิการได้เพิ่มคุณสมบัติที่จำเป็นของ ครุ นอกเหนือจากองค์ความรู้ด้านวิชาการ คือ ครุจะต้อง มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับความสำคัญของวัฒนธรรม กับการศึกษา และสามารถจัดการศึกษาห้องเรียนที่มีความ หลากหลายทางวัฒนธรรมได้ ซึ่งจะช่วยให้สามารถเข้าถึง นักเรียนได้มากขึ้น (Ministry of Education, 2016a) เมื่อ ครุสามารถจัดการห้องเรียนได้ นักเรียนต่างวัฒนธรรมก็ สามารถเรียนรู้ร่วมกันได้อย่างเข้าใจและมีความสุข

รูปแบบการจัดการศึกษาของประเทศนิวซีแลนด์

ประเทศนิวซีแลนด์มีนโยบายการศึกษา ระบบการ ศึกษา หลักสูตรแห่งชาติและระบบการบริหารจัดการศึกษา

(Ministry of Education, 2016) ดังนี้

1. นโยบายการศึกษา

นโยบายและกลยุทธ์การจัดการศึกษาของนิวซีแลนด์ มุ่งหมายจะยกระดับการศึกษาให้มีมาตรฐานที่ทันสมัยระดับโลก เน้นการสร้างระบบการศึกษาให้ครอบคลุมทุกพื้นที่ของประเทศ มุ่งผลิตผู้นำและประชาชัณสำหรับศตวรรษที่ 21 เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง สนับสนุนให้ผู้เรียนรู้จักการแก้ปัญหา ฝึกการทำงานร่วมกับผู้อื่น พัฒนาศักยภาพทั้งทางด้านวิชาการและด้านอาชีวศึกษา ในรอบ 20 ปีมานี้ การศึกษาในนิวซีแลนด์ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงภายใต้การกำกับดูแลหลักสูตรและการประเมินการเรียน การสอนตามวิธีการที่ได้รับการรับรองตามหลักฐานของการวิจัย อีกทั้ง นิวซีแลนด์ยังมีหน่วยงานการศึกษาที่กำกับดูแล สร้างความเข้าใจ เน้นการพัฒนาอาชีพสำหรับผู้บริหาร และครู เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มผู้ที่มีอัตรารผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ นอกเหนือจากนิวซีแลนด์ยังมีเครือข่ายเพื่อการเชื่อมต่อการศึกษาระหว่างประเทศที่แข็งแกร่ง และได้รับความสนใจจากต่างประเทศเป็นอย่างมาก

2. ระบบการศึกษา

โครงสร้างระบบการศึกษาของนิวซีแลนด์จะเริ่มที่ระดับประถมศึกษา (primary) ซึ่งจะมีการเปิดสอนวิชาที่หลากหลาย โดยแต่ละโรงเรียนสามารถกำหนดวัตถุประสงค์ของหลักสูตรการสอนได้เอง โดยยึดจากโครงสร้างหลักของกระทรวงศึกษาธิการ ระบบการเรียนการสอนในโรงเรียน มัธยมเกือบทุกแห่งของนิวซีแลนด์จะสอดคล้องกัน ไม่ว่าจะเป็นคุณสมบัติในการเข้ารับการศึกษา หลักสูตรการสอน มาตรฐานของการศึกษา ตลอดจนสาขาวิชาต่างๆ ที่ออกแบบมาเพื่อให้มั่นใจได้ว่านักเรียนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ตามมาตรฐานของ National Certificate of Educational Achievement ทั้งนี้ระบบการเรียนของที่นี่ยังสอดคล้องและสามารถปรับใช้กับระบบการเรียนในระดับมัธยมในประเทศไทยอีกด้วย

ระบบการศึกษาของนิวซีแลนด์แบ่งได้ 3 ระดับ คือ (1) การศึกษาระดับปฐมวัย (2) การศึกษาระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา (3) การศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น มีลักษณะการจัดการศึกษา (TIECA, 2016) ดังนี้

1. การศึกษาระดับปฐมวัย (early childhood education)

เด็กสามารถมีส่วนร่วมในการศึกษาระดับปฐมวัย ตั้งแต่แรกเกิดถึงอายุเข้าโรงเรียน แม้จะไม่ได้บังคับ (การศึกษาภาคบังคับคือตั้งแต่ 6 – 16 ปี) แต่ร้อยละ 95 ของเด็กหรือเด็กส่วนใหญ่ในประเทศก็เข้ารับการศึกษาระดับปฐมวัยทั้งสิ้น ซึ่งการศึกษาในระดับนี้จะใช้หลักสูตรปฐมวัยของแห่งชาติ (early childhood curriculum: Te Whariki) ทั้งนี้ รัฐบาลยังมีทุนสนับสนุนการศึกษาให้แก่ผู้ปกครองของเด็กที่อายุระหว่าง 3 - 5 ขวบ ให้เป็นค่าใช้จ่ายในใช้บริการ การศึกษาให้แก่เด็ก ตั้งแต่ 6 ชั่วโมงต่อวัน แต่ไม่เกิน 20 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ โดยผู้ปกครองสามารถเลือกให้บุตรเรียนที่สถานศึกษา หรือจะสอนเองที่บ้านก็ได้

2. การศึกษาระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา (primary and secondary education)

การศึกษาในระดับที่สองนี้ เด็กจะได้มีโอกาสเรียนโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ ตั้งแต่อายุ 5 – 19 ปี ในโรงเรียนของรัฐ ทั้งนี้ เด็กจะต้องเป็นพลเมืองนิวซีแลนด์หรือมีถิ่นที่อยู่ถาวรระหว่างการศึกษาภาคบังคับ (อายุ 6 - 16 ปี) การศึกษาประถมศึกษาเริ่มต้นที่ปีที่ 1 จนถึงปีที่ 8 (อายุระหว่าง 5 - 12 ปี) การศึกษาระดับมัธยมศึกษาเริ่มจากปีที่ 9 จนถึงปีที่ 13 (อายุระหว่าง 13 - 18 ปี)

โรงเรียนมัธยมในนิวซีแลนด์เกือบทั้งหมดเป็นโรงเรียนของรัฐ และได้รับการสนับสนุนด้านงบประมาณจากรัฐบาล ส่วนใหญ่เป็นโรงเรียนสหศึกษา มีเพียงประมาณ 10 เปอร์เซ็นต์เท่านั้นที่เป็นโรงเรียน私立 หรือ ชายล้วน โดยส่วนใหญ่นักเรียนต่างชาติที่มาเรียนในนิวซีแลนด์ จะมาเรียนในระดับมัธยมปลายในชั้นปีที่ 11-13 (อายุ 15-18 ปี) เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาที่ประเทศไทยนิวซีแลนด์ หรือประเทศไทยอีกที่ เช่นภาษาอังกฤษ รวมถึงวุฒิการศึกษาของประเทศไทยนิวซีแลนด์ เป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวางในหลาย ๆ ภูมิภาคทั่วโลก

นอกจากโรงเรียนส่วนใหญ่ของรัฐแล้ว ยังมีโรงเรียนแบบเอกชนอยู่บ้างซึ่งจะมีการพัฒนาหลักสูตรและโปรแกรมการเรียนรู้ของตัวเอง โดยไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามหลักสูตรของชาติ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2559) และอาจจะมีชุดแต่งกายเป็นของตัวเอง มีการกำหนดจุดมุ่งหมายและ

วัตถุประสงค์ที่จะสะท้อนให้เห็นคุณค่าของตนเองโดยเฉพาะ โรงเรียนเหล่านี้จากจะสอนปรัชญาที่เฉพาะเจาะจง หรือเป็นโรงเรียนทางศาสนา ซึ่งจะได้รับเงินทุนจากรัฐบาลบางส่วน แต่จะได้รับทุนส่วนใหญ่ผ่านการเรียกเก็บเงินค่าเล่าเรียนจากผู้ปกครอง

3. การศึกษาขั้นสูง (higher education)

ภายหลังจากที่นักเรียนจบระดับ Year12 หรือ 13 แล้ว สามารถเข้าเรียนต่อดังนี้

- ระดับประกาศนียบัตร (certificate) ใช้เวลาประมาณ 6 เดือน - 2 ปี ขึ้นอยู่กับคณะและสาขา

- ระดับอนุปริญญา (diploma) ใช้เวลาประมาณ 1 - 3 ปี ขึ้นอยู่กับคณะและสาขา

- ระดับปริญญาตรี (bachelor degree) ใช้เวลาประมาณ 3 - 5 ปี ขึ้นอยู่กับคณะและสาขา

สำหรับการเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาในประเทศนิวซีแลนด์นั้น นักศึกษาต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษค่อนข้างดี ทั้งยังต้องมีผลการเรียนในระดับที่สถาบันต้องการ โดยการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษานั้น จะสามารถแบ่งแยกได้เป็น 2 ส่วนใหญ่ๆ คือ การศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย และ การศึกษาต่อในสถาบันเทคโนโลยีและโพลีเทคนิค

การศึกษาในระดับที่สูงกว่าปริญญาตรี สถาบันการศึกษาจะมีการสอนเนื้อหาทางวิชาการและทฤษฎีอย่างลึกซึ้งในสาขาที่นักศึกษาเลือกเรียน ดังนี้

- ระดับปริญญาโท ใช้เวลาประมาณ 1 - 2 ปี ขึ้นอยู่กับคณะและสาขา

- ระดับปริญญาเอก ใช้เวลาประมาณ 3 - 5 ปี ขึ้นอยู่กับคณะและสาขา

หากนักศึกษาสมัครเข้าเรียนต่อไม่ตรงกับสาขาที่เรียนมาตอนปริญญาตรี หรือ ขาดคุณสมบัติบางอย่าง ตามที่ทางมหาวิทยาลัยกำหนด อาจจะต้องเรียนหลักสูตร Graduate Certificate / Graduate Diploma / Post-graduate Certificate หรือ Postgraduate Diploma ก่อนเข้าเรียนระดับปริญญาโทหรือเอก

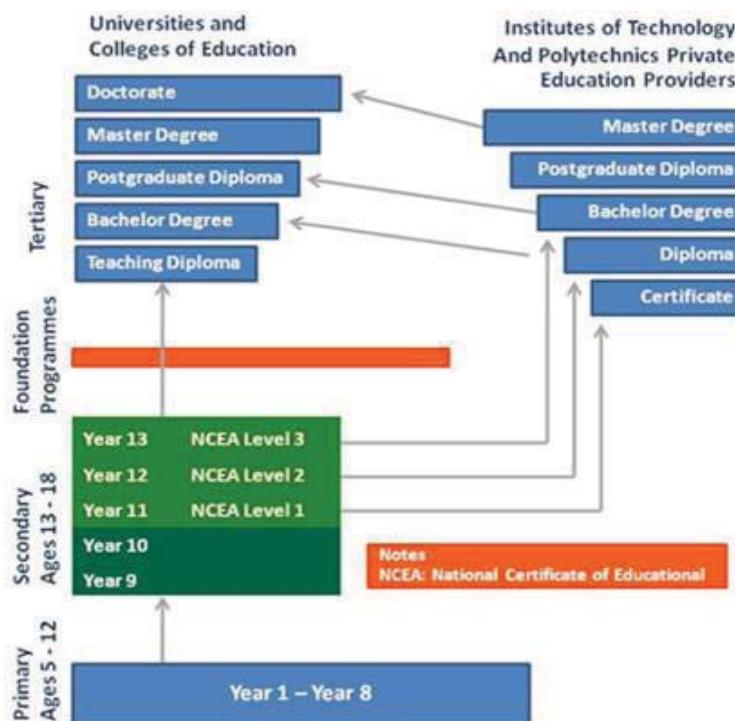
นิวซีแลนด์มีมหาวิทยาลัยที่ได้รับเงินทุนสนับสนุน

จำกัดจำนวน 8 แห่ง แต่ละแห่งมีมาตรฐานที่ได้รับการยอมรับในระดับสากล มหาวิทยาลัยเหล่านี้มีการประสานงานและร่วมมือในด้านการวิจัยและการพัฒนาโปรแกรมการเรียนการสอนจากมหาวิทยาลัยและภาคธุรกิจทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศอีกด้วย

ในด้านการศึกษาในสาขาวิชาซึ่งจะได้รับการสนับสนุนเพื่อเพิ่มทักษะการปฏิบัติงานจริงจากสถานประกอบการทั้งของภาครัฐและเอกชน ได้แก่ สถาบันเทคโนโลยี สถาบันฝึกอบรมอาชีพ วิทยาลัยพาณิชย์ องค์กรฝึกอบรมภาคอุตสาหกรรม สถานประกอบการฝึกอบรมการห้องเที่ยว เป็นต้น เพื่อให้ผู้เรียนมีศักยภาพและความพร้อมในการประกอบอาชีพได้ทันทีหลังสำเร็จการศึกษา

การศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาและอาชีวศึกษานั้น รัฐมีกองทุนสนับสนุนการศึกษาต่อ โดยผู้เรียนจะจ่ายเพียงร้อยละ 30 ของค่าใช้จ่ายในหลักสูตร นอกจากนั้นนักเรียนนิวซีแลนด์ยังสามารถกู้ยืมเงินจากรัฐบาลสำหรับจ่ายค่าเล่าเรียนหรือนำไปเป็นค่าใช้จ่ายในการศึกษาเพิ่มเติมจากบริการของรัฐและเอกชนได้อีกด้วย โดยจะจ่ายคืนรัฐบาลเมื่อได้บรรลุหรือประกอบนิยบัตร หรือเมื่อมีรายได้จากการทำงาน

ประเทศนิวซีแลนด์เป็นประเทศที่ได้รับการยอมรับจากนานาประเทศเป็นอย่างดีว่ามีการศึกษาที่มีคุณภาพ ทั้งยังมีสภาพแวดล้อมทางด้านการศึกษาที่ปลอดภัยสำหรับนักเรียน นักศึกษาจากต่างชาติ โดยสถาบันการศึกษาในนิวซีแลนด์เกือบทั้งหมด จะมีแผนกที่ค่อยดูแลนักศึกษาต่างชาติ (international student office) โดยมีเจ้าหน้าที่คอยให้ความช่วยเหลือนักศึกษาต่างชาติตตลอดเวลาที่ศึกษาอยู่ในนิวซีแลนด์ เจ้าหน้าที่จะให้ความช่วยเหลือตั้งแต่การสมัครเข้าเรียน การจัดหาที่พัก ตลอดจนการคอยให้คำแนะนำและความช่วยเหลือด้านอื่นๆ ระหว่างการศึกษา แสดงระบบการศึกษาในนิวซีแลนด์ดังภาพที่ 1

ภาพ 1 ระบบการศึกษาในนิวซีแลนด์

ที่มา. จาก *Education system and course*, โดย Thai International Education Consultants Association, ค้นจาก http://www.nzstudyth.com/index.php?q=Education_System_Course&to>New_Zealand_Education_System

3. หลักสูตรแห่งชาติ

นิวซีแลนด์มีหลักสูตรบังคับที่ใช้ในโรงเรียนของรัฐทุกแห่ง ซึ่งนักเรียนระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษาต้องเข้ารับการศึกษาทุกคน เป้าหมายของหลักสูตรเพื่อให้นักเรียนมีความมั่นใจ สามารถเชื่อมโยงความรู้กับชีวิตจริงได้ มีความกระตือรือร้น และรักการเรียนรู้ตลอดชีวิต สาระการเรียนรู้ แบ่งออกเป็น 8 กลุ่มสาระวิชา ประกอบด้วย ศิลปะ สุขภาพและการพัฒนาบุคคล ภาษา คณิตศาสตร์และสถิติ วิทยาศาสตร์สังคม และเทคโนโลยี ซึ่งนักเรียนจะได้รับการพัฒนาความสามารถ 5 ด้านหลัก ได้แก่ ทักษะการคิด การใช้สัญลักษณ์ทางภาษา การจัดการตัวเอง การสร้างปฏิสัมพันธ์ การร่วมมือและการสื่อสาร หลักสูตรให้สิทธิครูในการจัดการเรียนการสอนได้อย่างยืดหยุ่น โดยสามารถปรับให้เหมาะสมตามความต้องการของผู้เรียนและชุมชน (Ministry of Education, 2016)

นอกจากนี้ โรงเรียนยังสามารถเลือกภาษาและหลักสูตรที่จะใช้สอนได้เองนอกเหนือจากภาษาอังกฤษ ของหลักสูตรแห่งชาตินิวซีแลนด์ โรงเรียนที่เลือกสอน

เป็นภาษาเมารีจะใช้หลักสูตร Te Marautanga o Aotearoa (หลักสูตรเป็นไปตามปรัชญาเมารี) บนพื้นฐานของวัฒนธรรมและค่านิยมเมารี โดยมีเงื่อนไขคือ ต้องสอนเป็นภาษาเมารีเมื่อน้อยกว่าร้อยละ 51 โรงเรียนเหล่านี้ได้รับการสนับสนุนโดยรัฐ ซึ่งมีทั้งระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา มีวัตถุประสงค์เพื่อนำรักษ์ภาษาและศิลปวัฒนธรรมของชนเผ่าเมารี อันเป็นชนเผ่าพื้นเมือง (Ministry of Education, 2015) นอกจากนั้นยังมีการสอนเป็นภาษาสัญลักษณ์นิวซีแลนด์ (New Zealand Sign Language - NZSL) ซึ่งเป็นภาษาหลักของชุมชนของคนหูหนวกที่มีการพัฒนามากลายช้าอยู่ก่อน มีโครงสร้างภาษาที่สามารถตีความความรู้สึกของคนหูหนวกให้สื่อสารกับภาษาอื่นๆ ได้ รับการยอมรับสำหรับการใช้งานในการศึกษาคนหูหนวก ตามกฎหมายในพระราชบัญญัติ NZSL จุนกรหั้งกล้ายเป็นภาระการของประเทศนิวซีแลนด์ในปี 2006 ควบคู่ไปกับ ภาษาอังกฤษ และภาษาเมารี

นอกจากนี้ โรงเรียนยังสามารถเลือกศูนย์การศึกษาสำหรับคนหูหนวก และโรงเรียนสำหรับคนตาบอดแล้ว รัฐบาลมีการสนับสนุนเพิ่มเติมสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการการศึกษาพิเศษ ซึ่ง

รวมถึงเด็กที่มีความพิการทางสมองและการได้ยินบกพร่อง ผู้ที่มีปัญหาในการเรียนรู้หรือการสื่อสาร ผู้ที่มีอารมณ์หรือพฤติกรรมที่เป็นปัญหา นักเรียนส่วนใหญ่มีความต้องการเข้ารับศึกษาในท้องถิ่นของตน การสนับสนุนจากรัฐจะอยู่ในรูปของเงินทุนผ่านสถานศึกษาเพื่อจัดครุภัช่วยและครุภัช่วยฯ รวมถึงการจัดบริการ เช่น การรักษา การบำบัด การให้คำปรึกษา การศึกษาแบบเรียนรวม เป็นต้น (Ministry of Education, 2016)

4. ระบบการบริหารจัดการศึกษา

การจัดการเรียนการสอนแบบปกติมีระบบการบริหารจัดการศึกษาของประเทศไทย ดูแล้วมีความคล้ายกับระบบการจัดการศึกษาของประเทศไทย วิธีคิดและระบบการจัดการเรียนการสอนมีความน่าสนใจ (Ministry of Education, 2016) ดังนี้

1. ยึดหลักการให้ความสำคัญในการจัดการศึกษาที่เน้นความสำคัญของระบบการเรียนรู้ เชื่อมโยงกับระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนและการทำกิจกรรมต่างๆ

2. ระบบการเรียนรู้ ดำเนินการภายใต้ 4 กระบวนการ ได้แก่

2.1 การจัดทำหลักสูตรและวางแผนการสอนใช้หลักการ ดังนี้

1) จัดการเรียนการสอนตามระดับความสามารถของผู้เรียน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนประสบความสำเร็จ

2) สนับสนุนให้เด็กมีทัศนคติเชิงบวกต่อการเรียนรู้ รวมทั้งมีความเต็มใจที่จะเรียนรู้ และทดลองสิ่งใหม่ ๆ

3) จัดการเรียนรู้ที่หลากหลายสอดคล้องกับลักษณะการเรียนรู้ของเด็กที่แตกต่างกัน

4) กำหนดสภาพความสำเร็จ และตัวชี้วัดสำหรับประเมินผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

จุดเน้นของการจัดการเรียนรู้ในระดับประถมศึกษา โรงเรียนให้ความสำคัญกับการรู้ภาษา คือการอ่านและการเขียน พร้อมกับวิชาคณิตศาสตร์เป็นสำคัญ สาระอื่น ๆ ใช้วิธีบูรณาการ แต่ละวันจะเรียนเรื่องภาษา 2 คาบ คณิตศาสตร์ 1 คาบ เพราะเป็นพื้นฐานสำหรับการคิดและการเรียนรู้ทั้งปวง ส่วนวิชาเอกลุ่มสาระอื่นมากจัดตารางรวม

ไว้ตอนบ่าย โดยจัดเป็นหัวข้อและให้บูรณาการกลุ่มสาระต่างๆ โรงเรียนจะจัดให้หลักสูตรมีลักษณะยืดหยุ่นพอสมควร เช่น บางโรงเรียนมีการสอนศาสนา บางแห่งเรียนเรื่องท้องถิ่น ส่วนในระดับมัธยมศึกษามักจะเป็นโรงเรียนขนาดกลาง และขนาดใหญ่ มีการจัดการศึกษาแยกกลุ่มสาระชัดเจน ผู้เรียนมีโอกาสเลือกรายวิชาได้มากขึ้นเพื่อให้ค้นพบตนเอง โดยมีลักษณะเป็นกิจกรรมในหลักสูตร เช่น ด้านซ่าง ศิลปะ ดนตรี การแสดง ซึ่งจะจัดเป็นกิจกรรมนอกเวลา

2.2 การเตรียมการสอน

โรงเรียนให้บทบาทครุภัจ្ជ์ในการสอนเป็นส่วนสำคัญที่สุด ครุภัจ្ជ์มีเวลาเต็มที่หลังจากเลิกเรียน หรือในระหว่างค่ำที่ว่าง เพื่อการจัดเตรียมสื่อการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับแผนการเรียนรู้ของวันถัดไป หน่วยการเรียนรู้ก็จะมีหัวข้อกว้าง ๆ คล้ายกัน คือ วัตถุประสงค์การเรียนรู้ ทักษะที่เด็กควรได้รับ กระบวนการเรียนรู้ และ เกณฑ์การประเมิน โดยครุภัจ្ជ์บันทึกไว้เพื่อประโยชน์ในการสอนของตนเอง

2.3 การจัดการเรียนรู้จะมีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเจนระหว่างระดับประถมศึกษา กับระดับมัธยมศึกษา ดังนี้

ในระดับประถมศึกษา เน้นการคลาชั้น ครุภัจ្ជ์ก่อร่างนำเรื่องที่จะสอนในคาบนั้น และแบ่งกลุ่มเด็กอย่างหลากหลาย ตามความสามารถ และมีกิจกรรมให้ทำตามความสามารถ บางครั้งอาจแบ่งผู้เรียนเพื่อให้ช่วยเหลือกัน โดยครุภัจ្ជ์ติดตามในชั้นเรียนอย่างชัดเจน เน้นการทำงานเป็นกลุ่ม ครุภัจ្ជ์เวลาส่วนใหญ่เข้าไปสอนแต่ละกลุ่มฯ ละ 10 นาที ทำให้รู้จักอ่อนฉุดแข็งของเด็กแต่ละคน ครุภัจ្ជ์ให้เด็กได้เคลื่อนไหวทั้งในคาบและระหว่างคาบ บางโรงเรียนจะแทรกกิจกรรมพลศึกษาระหว่างคาบ บรรยายคำในห้องเรียน มีมุนหนังสือ มุนนั่งล้อมวงฟังครุภัจ្ជ์อ่านบท มนุคอมพิวเตอร์ ให้เด็กค้นคว้าโดยไม่แยกชั่วโมงให้เรียน

ในระดับมัธยมศึกษา เด็กมีความพร้อมมากขึ้น ก็จะแบ่งระดับชั้น จัดเป็นชั้นเรียน มีกิจกรรมกลุ่มที่ทุกคนจะทำกิจกรรมเดียวกัน มีห้องเรียนเฉพาะต่าง ๆ เช่น ห้องปฏิบัติการ ห้องตามวิชาเลือก ห้องสมุด ผู้อำนวยการ และรองผู้อำนวยการโรงเรียน จะมีส่วนในการสอนด้วยตามสัดส่วน จึงรู้งานวิชาการเป็นอย่างดี

2.4 การประเมินผลและวางแผนปรับปรุง

ในระดับประถมศึกษา ให้ความสำคัญกับการประเมินผลกระทบของเรียนและการประเมินผลงานนักเรียน โดยรวมและจัดแสดงไว้ในห้องเรียนเพื่อให้เด็กได้ภาคภูมิใจในรูปแบบต่างๆ เช่น เย็บรวมเป็นเรื่อง ติดบนผ้าผนัง แขวน และจะเปลี่ยนแปลงทุกสัปดาห์ ตามหน่วยการเรียนรู้ใหม่เมื่อเข้มโภการสอนแบบคละชั้นและแบ่งกลุ่มแล้ว ครูจะรู้จักเด็กเป็นรายบุคคลแล้วนำมาปรับปรุงการเรียนได้ตลอดเวลา

ในระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนยังคงประเมินผลเอง ส่วนมัธยมศึกษาตอนปลาย มีระบบการประเมินจากสำนักงานรับรองคุณวุฒิการศึกษาโดยมีการปรับปรุงเป็นระยะ แต่ก็มีกรอบและเกณฑ์ให้โรงเรียนเป็นผู้ประเมินทำให้ลดภาระการสอบระดับชาติลง

3. ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน

3.1 มีหลักการส่งเสริมให้เด็กมีผลลัพธ์เต็มความสามารถและส่งเสริมให้เด็กทุกคนประสบความสำเร็จ

3.2 ขั้นตอนระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน มีดังนี้

1) การรู้จักเด็กเป็นรายบุคคล ครูจะรู้จักนักเรียนเป็นอย่างดีจาก อัตราส่วนครูต่อนักเรียน คือ 1:25 การแบ่งกลุ่มการสอนที่เน้นความสามารถ ได้แก่ กลุ่มเด็กนักเรียน ไม่จำเป็นจะต้องมีการคัดกรองทุกคน แต่จะเลือกเฉพาะนักเรียนที่มีปัญหาเฉพาะ ซึ่งจะมีเครื่องมือสำหรับการคัดกรองเฉพาะ

2) การช่วยเหลือนักเรียน การช่วยเหลือจากครูที่ปรึกษาจะบูรณาการอยู่ในการสอน เน้นให้เด็กพัฒนาเต็มความสามารถ ใช้วิธีการเชิงบวกให้เด็กภูมิใจในผลงานของตนเอง สร้างวินัยเชิงบวกและการมีกิจกรรมที่หลากหลาย การช่วยเหลือโดยนักวิชาชีพ กรณีที่ค้นพบนั้น ต้องอาศัยนักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ และครุภารกิจศึกษาพิเศษที่ปฏิบัติงานในหลาย ๆ แห่ง

3) การร่วมมือกับผู้ปกครองในการพัฒนาผู้เรียน การพบผู้ปกครองมักไม่เป็นทางการ เพราะครูต้องสอนได้แก่ ช่วงก่อนหรือหลังเลิกเรียน การพบเป็นทางการได้แก่ การประชุมผู้ปกครองโดยผู้ปกครองที่เป็นคณะกรรมการบริหารโรงเรียน ทำให้รู้สึกมีส่วนร่วมสูง

4) การช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ นักวิชาชีพจะปฏิบัติงานในหลายโรงเรียนซึ่งมีอยู่ กับครูที่ปรึกษาที่ทำหน้าที่หลักในการดูแล เพราะมีความใกล้ชิดกับเด็ก

4. ระบบกิจกรรมนักเรียน

ในระดับประถมศึกษาไม่เน้นการแยกเพราะใช้วิธีบูรณาการ เด็กมีกิจกรรมในช่วงเรียนที่หลากหลายอยู่แล้ว ในระดับมัธยมศึกษา เป็นกิจกรรมในหลักสูตรวิชาเลือกตามความสามารถใจ ด้านกีฬา ดนตรี ศิลปะ งานช่าง การแสดงฯลฯ มีกิจกรรมด้านบริการสังคม นักเรียนจะค่อยๆ ค้นพบอัตลักษณ์ของตนเองซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับวัยรุ่น มีระบบ “บ้าน” รวมกลุ่มตามแนวตั้ง(ทุกชั้นปี) มีครุรับผิดชอบบ้าน มีกิจกรรมบ้าน แข่งขันระหว่างบ้าน การให้รุ่นพี่ดูแลน้อง

5. ปัจจัยความสำเร็จของสถานศึกษา

ความสำเร็จของการจัดการศึกษามีปัจจัยมาจากการบริหารจัดการที่ดีของสถานศึกษา ได้แก่ มีระบบบริหารที่ดี มีระบบกระจายอำนาจที่ดี มีการจัดทรัพยากรที่เป็นธรรม ครูมีบทบาทชัดเจน มีสัดส่วนเหมาะสม ภารกิจระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาชัดเจน และมีระบบประเมินคุณภาพทุก 3 ปี

การจัดการเรียนการสอนแบบพหุวัฒนธรรม ความปลดล็อกภัยทางวัฒนธรรม

นิวชีแลนด์มีนโยบายส่งเสริมให้ทุกโรงเรียนมีศักยภาพในการจัดการศึกษาที่สามารถรับผู้เรียนที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรมและความสามารถในการเรียนรู้ โรงเรียนต้องปลดล็อกหัวหงส์ด้านภาษา เช่น มีสถานที่สนับสนุนการทำกิจกรรมทางวัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ และด้านอารมณ์ เช่น ต้องค่อยสอดส่องไม่ให้มีการกลั่นแกล้ง ข่มขู่ นักเรียนที่มาจากต่างถิ่น ต่างวัฒนธรรม โรงเรียนต้องยอมรับและเห็นคุณค่าในความแตกต่างด้านวัฒนธรรม ขนบรรณเนียมและประเมินของนักเรียนแต่ละคน นักเรียนต้องได้รับการส่งเสริมความสามารถและตระหนักรถึงศักยภาพและความแตกต่างที่ได้เด่นทางวัฒนธรรม ครุภูมิความสนใจไปที่การสอน ขณะที่นักเรียนมุ่งความสนใจไปที่การเรียน

ซึ่งช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ ส่งเสริมการมีส่วนร่วม มีความยืนหยุ่นในการพัฒนา สภาพแวดล้อมในการเรียนรู้ทำให้นักเรียนรู้สึกปลอดภัย อาคารและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ถูกออกแบบมาอย่างรับนักเรียน ครู เจ้าหน้าที่ และผู้มาเยือนที่มีความบกพร่องทางร่างกาย

โรงเรียนจะมีการทบทวนตนเองเกี่ยวกับความปลอดภัย เพื่อให้มั่นใจว่าเหมาะสมสำหรับนักเรียนที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรม ข้อมูลจะถูกเก็บรวบรวมจากเจ้าหน้าที่ นักเรียน และผู้ปกครอง จากนั้นนำผลมาวิเคราะห์ เพื่อดูว่า นักเรียนและผู้ปกครองคิดอย่างไรต่อโรงเรียน มีสิ่งใดบ้างที่ยังรู้สึกว่าเป็นจุดเสี่ยง หรือเป็นกำแพงของกัน การเรียนรู้ การมีส่วนร่วมและความสำเร็จของนักเรียน (Education Review Office, 2016)

การศึกษาแบบเรียนรวม

การศึกษาแบบเรียนรวม (Inclusive education) เป็นการมอบสิทธิทางการศึกษาให้แก่ผู้เรียนทุกคน โดยเคารพในความแตกต่างด้านความจำเป็น ความสามารถ และลักษณะพิเศษของแต่ละบุคคล รวมถึงการจัดปัณฑา อุปสรรคต่างๆ ที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมของการเรียนรู้ ซึ่งเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่มนุษย์ทุกคนควรได้รับและเป็นรากฐาน ความเสมอภาคทางสังคม (UNESCO, 2015) หากมองแบบผิวเผินก็ดูเหมือน่าจะมีปัญหาด้านความสามารถในการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน แต่จากผลวิจัยพบว่า การเรียนรวมกันจะช่วยให้เด็กที่มีความแตกต่างมีพัฒนาการดีกว่า การเรียนแบบแยก สอดคล้องกับมหาวิทยาลัย Concordia ประเทศออสเตรเลียที่กล่าวว่า การศึกษาแบบรวมของจาก จะช่วยให้นักเรียนผู้ที่มีความแตกต่างมีผลกระทบเรียนดีขึ้น แล้ว ยังทำให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการร่วมมือและช่วยเหลือกัน เมื่อนำมาใช้ในการทำงานในชีวิตจริง (Concordia, 2016) ที่โรงเรียนในประเทศนิวซีแลนด์การจัดศึกษาแบบรวมถือเป็นหน้าที่ตามกฎหมายต้องปฏิบัติตามดังที่ (Education.govt.nz, 2016) กล่าวไว้ว่า “ประชาชนทุกคนผู้ซึ่งมีความจำเป็น ต้องเข้ารับการศึกษาแบบพิเศษ (ไม่ว่าจะมีความบกพร่อง หรืออะไรก็ตาม) มีสิทธิในการเข้าเรียนและได้รับการศึกษาในโรงเรียนของรัฐเหมือนคนทั่วไป” (Education.govt.nz, 2016) นั่นย่อมแสดงว่า ภายใต้หลักสูตรแห่งชาติ นักเรียนที่มีความแตกต่างด้านวัฒนธรรม หรือมีความบกพร่องทั้งด้านร่างกายและสติปัญญาต้องได้รับการส่งเสริมให้มีความ

มั่นใจ รักการเรียนรู้ตลอดชีวิต สามารถเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียนได้ตามความเหมาะสม ในปี 2016 รัฐบาลตั้งเป้าหมายว่า นักเรียน 98% ที่เพิ่งเข้าโรงเรียนจะต้องได้รับการบริการทางศึกษาที่ดีกว่า นักเรียนที่เป็นชาวเมารี (Maori) และแปซิฟิก (Pasifika) จะต้องสำเร็จการศึกษาเพิ่มขึ้น (OECD, 2013)

การประเมินผล

เมื่อห้องเรียนประกอบด้วยผู้เรียนที่หลากหลาย โดยมีเป้าหมายอยู่ที่ความสามารถด้านวิชาการและการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข เมื่อสำเร็จการศึกษาไปแล้ว นักเรียนเหล่านี้จะเข้าสู่ภาคแรงงานอย่างเต็มตัว และต้องมีการประสานงานหรือทำงานร่วมกัน ดังนั้นการประเมินสัมฤทธิ์ด้านการศึกษาจึงหลากหลาย มีการประเมินด้านความร่วมมือในการทำงานเป็นกลุ่มควบคู่กับการประเมินความสามารถรายบุคคล ครอบคลุมนักเรียนที่มีความสามารถแตกต่างทั้งด้านร่างกาย สติปัญญาและวัฒนธรรม แต่ยังคงมีความเป็นมาตรฐานเหมือนเดิม เช่น อนุญาตให้นักเรียนที่มีทักษะภาษาอังกฤษไม่สูงสามารถนำพจนานุกรมเข้าห้องสอบได้ หรืออาจจะมีการแปลเป็นภาษาอื่น จัดเตรียมข้อสอบเฉพาะสำหรับนักเรียนที่มีความพิการทางสายตา ข้อสอบมีความเป็นกลางวัฒนธรรมและเชื้อชาติ อนุญาตให้นักเรียนแสดงความสามารถได้หลายวิธีตามความถนัดของแต่ละคน นักเรียนบางคนได้อาจได้รับอนุญาตให้ใช้เวลาทำข้อสอบนานกว่าคนอื่น (Education Reform, 2013)

ทั้งนี้เนื่องจากการประเมินสัมฤทธิ์การเรียนรู้ตามหลักสูตรชาติ มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการทราบพัฒนาการของผู้เรียนและนำไปเป็นข้อมูลพื้นฐานในการวางแผนเพิ่มจุดแข็งและปิดช่องว่างทางศึกษา (Mahuika & Bishop, 1998) ไม่ใช่เป็นการประเมินเพราต้องการวัดผลว่า นักเรียนคนใดควรได้รับการเลื่อนชั้นให้สูงขึ้นเพียงอย่างเดียว การประเมินจึงมีบทบาทเป็นส่วนหนึ่งเครื่องมือที่จะทำให้ครูและผู้ปกครองทราบว่า นักเรียนมีความก้าวหน้าอย่างไร มีจุดอ่อนอะไรบ้าง และจะร่วมมือกันพัฒนาคุณภาพการศึกษาของนักเรียนให้สูงขึ้นได้อย่างไร

การสร้างโรงเรียนที่ปลอดภัยด้านการแสดงออกทางวัฒนธรรม

การสร้างสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่เต็มไปด้วย

มิตรภาพและความอบอุ่น มีรากฐานมาจากอดีต ตั้งแต่ปี 1840 ซึ่งได้มีการทำสนธิสัญญาร่วมกันระหว่าง ร้อยโท ฮอบสัน (Hobson) ผู้แทนของประเทศอังกฤษกับผู้นำของชาวมาเรีย ในสนธิสัญญาดังกล่าวมีบทบัญญัติถึงการอยู่ร่วมกันของชนเผ่ามาเรียและชาวอังกฤษ ดังนี้ มาตรา มาตราที่ 1 มาเรียจะยกอำนาจการปกครองและการบริหารให้ยังกฤษ มาตราที่ 2 อังกฤษจะยกอำนาจเหนืออดินแดน ป้าไม่ การประมงและแหล่งทรัพยากรื่นๆ ให้ชาวมาเรีย และ มาตราที่ 3 ชาวมาเรียรับประกันให้ชาวอังกฤษเป็นพลเมืองที่ถูกต้อง (Macfarlane, 2007) หลังจากนั้นจึงพัฒนามาเป็นนโยบายต่างๆ โดยเฉพาะด้านการศึกษา ชาวมาเรียสามารถกำหนดหลักสูตรและการเรียนเพื่อสืบสานภูมิปัญญา ภาษา วัฒนธรรม ความเชื่อและการปฏิบัติต่างๆ ไม่ให้สูญหาย นอกจากระสนธิสัญญาแล้วยังมีการปฏิบัติตามกรอบแนวคิดเรื่องวงล้อการศึกษา (The Education Wheel) เพื่อสร้างพุทธิกรรมและผลลัพธ์การเรียนรู้สำหรับนักเรียนชาวมาเรีย ประกอบด้วย 5 ส่วน ได้แก่

1) การสร้างสัมพันธภาพ ครุต้องเรียนรู้และรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อสร้างความเชื่อมั่นและความไว้วางใจ

2) ความมุ่งมั่นตั้งใจ การเป็นครุที่มีความสามารถ จะต้องพัฒนาทักษะ ขวนข่ายหาความรู้ ทำงานด้วยความซื่อตรง มีความส่ง่ำงม

3) ความใส่ใจในการอยู่ร่วมกัน ส่งเสริมให้ครุเชื่อมต่อวัฒนธรรมด้วยความเอื้ออาทร

4) ความเป็นเอกภาพและการหลอมรวม โรงเรียนครุและนักเรียนจากต่างวัฒนธรรมยอมรับคุณค่าซึ่งกันและกัน ร่วมกันสร้างสังคมให้เป็นหนึ่งเดียว

5) มีหัวใจที่เปิดกว้าง เอาใจเขามาใส่ใจเรา โรงเรียนพัฒนาระบบสารสนเทศป้องกันภัยฐานด้วยความใส่ใจต่อนักเรียนและครุ จากปัจจัยที่ก่อให้มาทำให้โรงเรียนค่อยพัฒนาตัวเองจนกลายเป็นสถานที่ปลอดภัยสำหรับนักเรียน จำกต่างวัฒนธรรมและต่างความสามารถในการเรียนรู้ ซึ่งไม่เฉพาะแค่เพียงนักเรียนที่มีเชื้อสายมาเรียเท่านั้น แต่ยังรวมถึงนักเรียนที่อพยพย้ายถิ่น หรือลี้ภัยตามผู้บุกครอง และนักเรียนที่มาศึกษาต่อในประเทศไทยและต่างประเทศ

หลักฐานชี้หนึ่งที่บ่งบอกว่าโรงเรียนเป็นสถานที่

ปลอดภัยทางวัฒนธรรม สามารถดูได้จากการที่รัฐบาลได้ประกาศให้ภาษามาเรียเป็นภาษากลางอีกหนึ่งภาษาของเห็นีจากภาษาอังกฤษ มีการส่งเสริมให้จัดการเรียนแบบสองภาษา คือภาษาอังกฤษกับภาษามาเรีย นักเรียนสามารถเลือกเรียนเป็นภาษามาเรียได้ตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงระดับอุดมศึกษา ทั้งนี้เพื่ออนุรักษ์ภาษาและวัฒนธรรม (Ministry of Education, 2015)

ระบบการช่วยเหลือและความร่วมมือความร่วมมือจากชุมชน

รัฐบาลนิวซีแลนด์โดยกระทรวงศึกษาได้มอบอำนาจให้แต่ละสถานศึกษามีอำนาจในการจัดการศึกษา และจัดทำหลักสูตรให้สอดคล้องกับบริบทของสังคม ชุมชน โดยสถานศึกษาจะแต่งตั้งที่ปรึกษาประกอบด้วยผู้แทนจากกลุ่มต่างๆ ที่หลากหลาย เช่น นักวิชาการ กลุ่มนักธุรกิจ กลุ่มวัฒนธรรม ฯลฯ แสดงให้เห็นถึงการให้ความสำคัญต่อการดึงภาคสังคมมามีส่วนร่วมในเป็นผู้ขับเคลื่อนการศึกษา ชุมชนจะพยายามให้ความช่วยสนับสนุนผู้เชี่ยวชาญด้านต่างๆ เช่น ด้านวัฒนธรรม ประเพณี ภาษา ภูมิปัญญา ฯลฯ ส่วนโรงเรียนเองก็เปิดกว้างรับความคิดเห็น ข้อเสนอแนะและความต้องการของชุมชน มีการจัดการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนมีที่ต้องให้ความดูแลเป็น การทำงานกันในลักษณะดังกล่าวทำให้ผู้บุกครองนิยมนำลูกมาเรียนในระดับ Early Childhood หากยิ่งขึ้นเนื่องจากมีความไว้วางใจโรงเรียน และต้องการให้ลูกได้เรียนรู้วัฒนธรรมอื่นๆ จากข้อมูลของกระทรวงศึกษาในหัวปี 2009-2014 พบว่าจำนวนเรียน Early Childhood เพิ่มจำนวนมากขึ้น ทั้งนักเรียนที่มีเชื้อสายเอเชีย เชื้อสายแปซิฟิก เชื้อสายมาเรีย และอื่นๆ ในโรงเรียนมีความหลากหลายทางภาษาถึง 71 ภาษา (Shuker & Cherrington, 2016)

ความร่วมมือจากหน่วยงาน NZFMC

The New Zealand Federation of Multicultural Councils Inc. (NZFMC) เป็นหน่วยอิสระ ก่อตั้งเมื่อปี 1989 เพื่อเป็นชุมชนชาติพันธุ์ที่อยู่ในประเทศนิวซีแลนด์ ทำหน้าที่หลักในการสนับสนุน ให้ความช่วยเหลือและแบ่งปันข้อมูลด้านวัฒนธรรม ประเพณี ภาษา เชื้อชาติ ระหว่างกัน นอกจากนั้นยังให้การสนับสนุนผู้เชี่ยวชาญแก่หน่วยงานต่างๆ โดยเฉพาะหน่วยงานราชการและโรงเรียน

ในกรณีที่ครุขادองค์ความรู้เกี่ยวกับนักเรียนใหม่จากต่างประเทศ NZFMC จะเข้ามาให้ความช่วยเหลือ นอกจากนั้นยังได้จัดกิจกรรมส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการพัฒนาสังคมที่สำคัญหลายอย่าง เช่น กิจกรรมค่ายยุวชน 2016 ที่ Wellington จัดประชุมการมีส่วนร่วมของชุมชนชาติพันธุ์ใน Auckland สร้างความสามารถเป็นคณะกรรมการอธิการของโรงเรียน จัดฝึกอบรมเรื่อง Peace Education ให้แก่ครุนักเรียน ผู้ปกครอง (Education Reform, 2016)

ความร่วมมือจากรัฐบาล

นอกจากจะให้ชุมชนและองค์กรต่างๆ มีบทบาทในการร่วมกันพัฒนาสังคมและการศึกษาให้สอดคล้องกับเปลี่ยนแปลงแล้ว รัฐบาลเองก็ยืนมือเข้ามาช่วยเตรียมพร้อมใหม่ให้พร้อมเข้าสู่ระบบบริการศึกษาด้วย ทุกปีฯ ประเทศนิวซีแลนด์จะรับผู้ลี้ภัยประมาณ 750 คน ผ่านทางสหประชาธิชีวี ซึ่งมีความหลากหลายทางเชื้อชาติมาก เช่น อัฟغانistan โคลัมเบีย เอกิโวเปีย อิรัก พม่า โอมารีียา ชูดาน ซีเรีย ฯลฯ รัฐบาลโดยกระทรวงศึกษาธิการจะจัดทำคู่มือผู้ลี้ภัยสำหรับโรงเรียนเพื่อเป็นข้อมูลในการจัดการศึกษา คู่มือประกอบด้วยส่วนต่างๆ เช่น การต้อนรับนักเรียน การสมัครเรียน การวางแผนและจัดโปรแกรมการสอนที่มีประสิทธิภาพ การเรียนแบบสองภาษา การเดินทางไปเรียนฯลฯ โดยมีที่ปรึกษาอาสาได้รับผู้ลี้ภัยและผู้อพยพโดยที่เป็นเจ้าหน้าที่ของกระทรวงศึกษาธิการ มีสำนักงานอยู่ที่ Christchurch, Wellington, Hamilton และ Auckland คอยให้คำแนะนำและสนับสนุนผู้เชี่ยวชาญ ผู้อพยพหรือผู้ลี้ภัยที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่จะได้รับสิทธิ์ในการสนับสนุนค่าใช้สำหรับเรียนพิเศษด้านภาษา จำนวนเงินตามระดับชั้นที่กำลังศึกษาและประเภทของการย้ายถิ่น เช่น นักเรียนที่มาจากครอบครัวผู้อพยพ หากกำลังศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษาจะได้รับ 850 เหรียญต่อปี ระดับมัธยมศึกษาได้รับ 1,500 เหรียญต่อปี แต่ถ้ามาจากครอบครัวผู้ลี้ภัย หากกำลังศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษา จะได้รับ 1,250 เหรียญต่อปี ระดับมัธยมศึกษาได้รับ 1,900 เหรียญต่อปี (Education.govt.nz, 2016)

จะเห็นว่ารัฐบาลนิวซีแลนด์มีส่วนสำคัญทั้งในด้านการพัฒนาหลักสูตร กำหนดนโยบายด้านการจัดการศึกษาของโรงเรียน และเตรียมความพร้อมนักเรียนเข้าสู่ระบบการศึกษา เพื่อให้พลเมืองไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติ ศาสนา

หรือมีความพกพาอยู่ใดๆ ตามมีโอกาสเข้าถึงการศึกษาอย่างเท่าเทียมกันทุกคน

ความสำเร็จของการจัดการศึกษา

ในขณะที่หลายประเทศมีความกังวลเกี่ยวกับความสงบสุขของสังคม ที่มีประชาชนต่างเชื้อชาติ ศาสนา และวัฒนธรรมอาศัยอยู่ร่วมกันเป็นจำนวนมาก แต่รัฐบาลนิวซีแลนด์กลับมองว่า นี่คือโอกาสทางเศรษฐกิจในการสร้างรายได้เข้าประเทศ จึงมุ่งพัฒนาคุณภาพการศึกษา เพื่อสร้างผลเมืองให้เป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ มีอาชญากรรมปานกลาง ผลิตสินค้านำกลับไปขายยังประเทศที่อพยพมา เนื่องจากคนเหล่านั้นทราบความต้อง เข้าใจ วัฒนธรรมและภาษาเป็นอย่างดี นอกจากการผลิตสินค้าแล้วนิวซีแลนด์ยังมองการศึกษาเป็นธุรกิจที่สร้างรายได้เข้าประเทศอีกด้วยหนึ่ง จึงได้ร่วมมือกับสถานศึกษาต่างๆ พัฒนาหลักสูตร กระบวนการเรียนการสอน สภาพแวดล้อม และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ รองรับนักศึกษาจากต่างชาติ มีการรณรงค์โดยชูประเด็น เรียน (learn) อาศัย (live) ทำงาน (work) เพื่อเดินดูนักเรียนจากต่างประเทศ จากสถิติในปี 2014 มีนักเรียนต่างชาติถึง 103,321 คน ส่วนใหญ่เป็นชาวจีน อินเดีย ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ ไทย ชาอดีต อาร์บี เยอรมัน บรัสเซล ฝรั่งเศส และ ฟิลิปปินส์ ตามลำดับ ก่อให้รายได้เข้าประเทศถึง 883.8 ล้านдолลาร์นิวซีแลนด์ (Education.govt.nz, 2016a) ในด้านความสงบสุขและการอยู่ร่วมกันในสังคม เราแทบจะไม่เคยได้ยินข่าวการประท้วงของประชาชนหรือการก่อการร้ายเลย ในทางตรงกันข้ามเรามักจะได้ยินข่าวเกี่ยวกับความร่วมแรงร่วมใจของภาคประชาชน ในการช่วยกันสร้างสรรค์สังคม ให้น่าอยู่ เป็นสวรรค์ของทุกคน โดยที่ความสำเร็จด้านการจัดการศึกษา ก็ปรากฏให้เห็นชัดเจนจากผลทดสอบของ PISA ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

สรุป

ความหลากหลายทางวัฒนธรรมในระบบการศึกษาได้กล่าวเป็นสิ่งที่น่าศึกษาในโลกยุคโลกาภิวัตน์ การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวมีผลกระทบโดยตรงกับผู้เรียน สภาพแวดล้อมและการจัดการศึกษา ซึ่งต่อมาได้ส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตและการทำงานในโลกของความหลากหลายของการ

เรียนรู้ ดังนั้นวิธีการที่เราจะสามารถปรับเปลี่ยนสถาบันการศึกษาที่อยู่ท่ามกลางความหลากหลายได้ จึงเป็นส่วนสำคัญในการจัดการศึกษาที่สมบูรณ์ (Hiroko, 2016)

จากการศึกษาจะพบว่า การจัดการศึกษาของประเทศนิวซีแลนด์นั้นเอื้อต่อความหลากหลายของผู้เรียน ตั้งแต่ระบบบริหารจัดการ หลักสูตร การเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน และการประเมินผล ซึ่งเห็นว่าระบบ ทั้งระบบ สำหรับประเทศไทย ภาครัฐรวมทั้งสถานศึกษา เองก็มองว่า นักเรียนแต่ละคนมีศักยภาพที่แตกต่างกันไป และทุกคนต่างต้องการความสุขในการเรียนรู้ แต่ในขณะนี้ สถานศึกษาไทยยังให้ความสำคัญกับการที่นักเรียนเรียนไป เพื่อความโดยเด่นเรื่องวิชาการ เพื่อผลคะแนนสอบระดับชาติ หรือเพื่อเศรษฐกิจของประเทศ เป็นต้น ซึ่งมุ่งมอง เหล่านี้ส่งเสริมให้นักเรียนมุ่งเน้นไปที่การเรียนให้ได้คะแนน

ดี มากกว่าการเรียนที่เป็นไปตามความสนใจความสนใจหรือ ความเป็นตัวของตัวเอง ดังนั้น ภาครัฐรวมถึงสถานศึกษาจึง ควรส่งเสริมแนวคิด การศึกษาที่มุ่งเน้นให้เห็นว่า นักเรียน แต่ละคนมีความสามารถหลากหลาย มีความเป็นอัจฉริยะ บุคคลที่แตกต่างกัน ซึ่งควรจะได้รับการสนับสนุนแตกต่าง กันไป สถานศึกษาของไทยหลายฯ แห่ง ที่มีความหลากหลายทาง เชื้อชาติ ศาสนา ภาษา ฯลฯ การจัดการศึกษาจะประสบ ความสำเร็จได้ก็ตัวการนำแบบอย่างของประเทศที่ประสบ ความสำเร็จมาปรับใช้ โดยเพิ่มความยืดหยุ่นของหลักสูตร และการจัดการเรียนการสอน อีกทั้ง สถานศึกษาควรต้อง มีการเปิดกว้างแสดงให้เห็นถึงการส่งเสริมการศึกษาเพื่อ ความเป็นมนุษย์ เพื่อการดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมอย่างเป็น ปกติสุข และเพื่อสืบสานศักยภาพของนักเรียนมาสร้างสรรค์ พัฒนาประเทศต่อไป

References

- Education.govt.nz. (2016). *Education in New Zealand*. Retrieved from <http://www.education.govt.nz/home/education-in-nz>
- Education Reform. (2016). *Multicultural education*. Retrieved from <http://edglossary.org/multicultural-education/>
- Hiroko, A. (2016). *Creating multicultural change on campus*. Retrieved from <http://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/2005615X.2016.1241622>
- Macfarlane, A., Glynn, T., Cavanagh, T., & Bateman. (2007). Creating cultural for Maori students. *The Australia Journals of Indigenous Education*, 36(1), 66-66.
- Mahuika, R., & Bishop, R. (1998). *Issue of culture and assessment in New Zealand education pertaining to Maori students*. Waikato: University of Waikato.
- Ministry of Education. (2015). *Introduction to the New Zealand education system*. Retrieved from <http://www.gelpnz2015.org/assets/Introduction%20to%20the%20New%20Zealand%20Education%20System%20Overview-v7%20Web.pdf>
- Ministry of Education. (2016). *New Zealand education system: Overview*. Retrieved from <http://www.education.govt.nz/assets/Uploads/NZ-Education-System-Overview-publication-web-format.pdf>

- OECD. (2013). *Education policy outlook: New Zealand*. Retrieved from http://www.oecd.org/education/EDUCATION%20POLICY%20OUTLOOK%20NEW%20ZEALAND_EN.pdf
- Shuker, M. J., & Cherrington, S. (2016). Diversity in New Zealand early childhood education: Challenges and opportunities. *International Journal of Early Years Education*, 24(2), 1-16.
- Soumitra, D., et al. (2016). *The Global innovation index 2016: Winning with global innovation*. Retrieved from <https://www.globalinnovationindex.org/gii-2016-report>
- Thai International Education Consultants Association (TIECA). (2016). *Education system and course*. Retrieved from http://www.nzstudyth.com/index.php?q=Education_System_Course&to>New_Zealand_Education_System

